

MGK rejimi işbaşında... Saldırıları artıyor...

Çare, işçi sınıfı ve emekçi halkın birleşik mücadelesinde

Emek hareketinden, Gündem ve Politika

syf. 2-7

Kazım Koyuncu, Çernobil ve Kapitalizm üzerine
Rejimin saldırıları artıyor
Aydınlar Bildirgesi
AB ile neyin müzakeresi?
AKP hükümeti IMF emirlerini uygulamaya devam ediyor

Sendikal Mücadele

syf. 11-12

Coca Cola işçilerine polis saldırısı
Ulugay İlaç işçileri direniyor
Tibet direnişi 110. gününde

Sınıf Mücadelesi

syf. 8 -10

Turkuaz/Çakıl fabrikası mücadelesi ve dersleri
Erdemir'in satılmasına karşı eylem
Fabrikalardan okur mektupları

Dünya / Enternasyonal

syf. 13-16

Londra saldırısını kınıyoruz
IV. Enternasyonal'in yeniden inşası için
Bugün, Dördüncü Enternasyonal'in yeniden
inşasının zamanıdır

Kazım Koyuncu, Çernobil ve Kapitalizm üzerine

Karadeniz'in asi sesi Kazım Koyuncu uzun bir süredir mücadele verdiği kanser hastalığına yenik düşerek yaşamını yitirdi. Sanatçı, 1989 yılında İstanbul'a gelerek hem İstanbul Üniversitesi'nde yüksek öğrenimine hem de müzik çalışmalarına başladı. Üniversite yıllarında taşıdığı devrimci kimliği ile, öğrenci hareketinin içinde aktif olarak yer aldı. Kazım Koyuncu önce bir kaç arkadaşıyla birlikte "Dinmeyen" isimli bir müzik grubu kurdu. 90'lı yıllar boyunca Laz müziği ve kültürü üzerinde yoğunlaştı. Bu dönemde M. Ali Beşli ile birlikte Lazca Rock müzik yapan "Zugaşi Berepe" grubunun kuruluşuna ön ayak oldu. Geleneksel Laz ezgilerini modern müzik formatlarıyla sentezlemeyi başaran sanatçı, üretken çalışmalarıyla bir çok otantik ezginin günümüze taşınmasını sağladı.

Kazım Koyuncu, insan hayatının hiçe sayıldığı, barışın değil savaşın, yaşatmanın değil yok etmenin erdem sayıldığı günümüz Türkiye'sinde inadına ayakta duran bir sanatçıydı.

Çernobil felaketi Karadeniz'in üzerine karabasan gibi çöktü

1987 yılında Ukrayna'da yaşanan Çernobil felaketinde yalnız bu ülkede ölenlerin sayısı, 125 bin civarında. Oysa bu rakamın ifade edilenden daha az, 25 bin civarında olduğu iddiasında olan Gül Göktepe gibi bilim adamlarına sahip Türkiye.

Hepimizin bildiği gibi Karadeniz'de Çernobil felaketinin ardından kanser vakalarında dehşet verici bir artış baş gösterdi. Sağlık Bakanlığı kanserle savaş derneğinin verileri şöyle;

Rize	1987 17.55	1991 49.93	artış oranı: % 32
Trabzon	1987 22.28	1991 61.35	artış oranı % 39.07
Edirne	1987 40.76	1991 76.66	artış oranı % 29.09

Yukarıdaki tablo facianın boyutlarını son derece net bir biçimde gösteriyor bizlere. Üstüne üstlük, facianın yaşandığı dönemde en ufak bir tedbir alınmadığı gibi, Karadeniz'de üretilen ve radyasyondan fazlasıyla etkilenmiş olan çay ve fındık, dönemin Özal hükümeti tarafından ihraç edilemeyince iç piyasaya sürülmüştü. Sorumsuz bakanlar önlem alacakları yerde karşımıza geçip höpürdeterek çay içiyorlardı o günlerde.

Ya gerçekler

Fakat bütün bu şovların ardından ortaya çıkan tablo son derece acı oldu. Aradan geçen yıllarda Karadeniz'de kanser nedeniyle ölümlerin sayısında devasa bir büyüme söz konusuydu. Gözünü kar hırsı bürümüş yöneticiler, bizzat halka ihanet ederek elde kalan fındıkları öğrenci yurtlarına ve askeri birliklere göndererek tüketilmesini sağlamışlardı. Bu manzaradan daha vahimi hala bu yöneticilerin nükleer santrallerin tehlike taşımadığını söyleyebilmeleri. Gözlerimizin içine baka baka yalan söylerken, emperyalizme ve çok uluslu şirketlere uşaklık eden bu yöneticiler bizleri yönettikçe hep biz kaybedeceğiz. Onlar için savaşıp, birbirimizi öldüreceğiz.

Bu gidişi tersine çevirebilmek için, emperyalizmin ve kapitalizmin insanlığı tükenişe sürükleyen kar hırsına karşı birlikte mücadele edelim.

Skudas xelkesi cumale poda
(Lazca "yaşasın halkların kardeşliği")

Kapitalizm göz boyamayı iyi bilir. Şapkasından bir tavşan gibi karşıtlarını çıkarması en büyük marifetlerindedir. Kitlelerin aleyhine olanı lehine, lehine olanı aleyhine gösterme becerisi dünyanın her yanında sömürü düzenini sürdürmesini sağlar. Dün kahraman dediğini bugün düşman yapar. Bugünün düşmanını eğer işine gelirse yarın kurtarıcı ilan eder. Emperyalist-kapitalist düzen bir yalan imparatorluğudur. Emperyalist istilacılar önce Afganistan'ı Taliban'dan kurtarma adına işgal ettiler. Taliban'ı besleyip büyüten başını ABD'nin çektiği emperyalist güçlerdi. Bugün Ladin'i insanlığın en büyük düşmanı ilan edenler dün onu yetiştiren emperyalist-kapitalist güçlerdi. Peşinden Irak'ın işgali geldi. Saddam'ın elinde bulunan "kitle imha silahları" dünyayı tehdit ediyordu. Irak işgal edildi. Ortaya kitle imha silahı çıkmadı. Saddam'ı insanlık düşmanı ilan edenler yıllarca onu İran'a karşı besleyip, destekleyen emperyalist güçlerdi. İşleri bitip, ortaklık bozulunca Saddam'ı düşman ilan ettiler. Afganistan'ı, Irak'ı, "zulüm gidecek, demokrasi gelecek" diye işgal eden emperyalist güçler, şimdi Afganistan ve Irak'ın kanını emiyorlar. Saddam rejimi işçi-emekçi düşmanı bir rejimdi ve yıkıldı. Bölgesel açıdan tehlikeli olan BAAS rejiminin yerini alan Bush rejimi ise sadece bölgeyi değil bütün dünyayı tehdit ediyor. Afganistan ve Irak'ı işgal eden, Suriye ve İran'ı işgal etmek için bahane üstüne bahane üreten emperyalizm, sıra İsrail'in Filistin'i

işgal etmesine gelince miyop oluyor. Bombaları atan İsrail'e değil, canını, toprağını, namusunu korumaya çalışan Filistin direnişçilerine şiddeti durdur diyor. İşte bu emperyalizmin ikiyüzlü politikasıdır. Bu iki yüzlü politikanın, yalanların bir sonucu olarak Londra'daki metro istasyonlarında emekçilerin yoğun şekilde işlerine gittiği saatte bombalar patladı. İşgali gerekçe gösteren El-Kaide, İstanbul, Madrid vb. saldırılardaki gibi bombaların ardındaki isim. Lakin biliyoruz ki bombaların gerçek sorumlusu emperyalist işgali gerçekleştiren, dünyaya sürekli yalan söyleyen, baskıyı, işgali, sömürüyü pervasızca sürdüren Blair, Bush gibi emperyalist-kapitalistlerdir. Patlayan bombalar sonucu ne yazık ki yine işçi ve emekçiler öldü, yaralandı; aynı Irak, Afganistan ve Filistin'de olduğu gibi... Ve yine ne yazık ki bombaların patlaması en çok baş sorumlular Blair ve Bush'un ekmeğine yağ sürdü. Kitlelerin emperyalist yalanlar karşısında savunmasız kalmalarına, kafalarının karışmasına yol açıyor bu saldırılar. İşçi ve emekçiler şunu unutmamalıdır: patlayan bombaları lanetliyoruz, bu bombalar hepimize atılmıştır, canlarını yitirenler yine işçi ve emekçiler olmuştur, ama bombaları atan El-Kaide olsa da gerçek sorumlular Blair, Bush ve emperyalist işgali sürdürenlerdir. Hem emperyalist işgalin hem de El-Kaide gibi güçlerin önünü kesecek

olan ise işçi ve emekçilerin dünya çapında işgale ve sömürüye karşı birlikte hareket etmesidir.

İşgalci ABD'nin canını 1 Mart tezkeresi çok sıkımişti. Bush ve hempaları bunu unutmadı. Her fırsatta dile getirdi. İş sonunda, "Türkiye'de ABD düşmanlığı artıyor, bu da bizim hoşumuza gitmiyor" diyen ABD'li emperyalistlerin açıktan tehditlerine kadar geldi. Tehdit açtı: "biz bunun hesabını sorarız!" İçeride satılık kalemlerin ve sömürge valisi kılıklı tiplerin, "bağımsızlık bizim neyimize, niye müttefikimizin tatlı canını sıkıyoruz ki" yönlü iğrenç açıklamaları da bu tehditlere eşlik etti. Sonunda diyet ödendi: İncirlik Üssü, içeriğini tahmin etmesi hiç de zor olmayan bir çerçevede ABD askeri gücüne bahşedildi. Emperyalizme bu boyun eğiş, bu işbirliği, bu "ortaklık" kuşkusuz yeni değil. Yeni olan sömürge olmanın nimetlerinden, erdemlerinden bahsedenlerin bu kadar

ABD, AB, AKP, Ordu, Patron... yalanlarına karşı tek çözüm: İşçilerin birliği ve enternasyonalist devrimci işçi partisinin inşası

açıktan tutum aldıkları bir Türkiye manzarasının bir karabasan gibi atmosferimizi sarması. Başta Başbakan ve AKP hükümeti olmak üzere patronlar, askerler, sendikacılar, gazeteciler, öğretim görevlileri ve nicesi bu koroda yerini aldı. En babacanının babalığının sınırı ise ancak Avrupa Birliği'nin sularında yüzebilecek kadar bir ufka sahip. "Hangi büyük emperyalist blok içinde yer alalım? Alalım ki işçi sınıfının ve yoksul emekçi halkların akıtılan kanlarından düşen kırıntıları birer akbaba gibi nasiplenebilelim!"

Bu manzarayı kabul etmiyoruz. Bu zehirli atmosferden nefessiz kalıp

ölecek olsak da bir nefes bile çekmeyeceğiz. İşte bize, biz işçi ve emekçilere, hayır diyen devrimci-sosyalistlere öfkeleri bundan. ABD'niz de, AB'niz de, İMF'li hayatlarınız da sizin olsun. Sizlerin sunacağı zehirli, hastalıklı zenginlik sofrasında yerimiz yok. Bizim yerimiz Afganlı, Iraklı, Filistinli, Bolivyalı kardeşlerimizin sofrasıdır. "Aman ha dikkat edelim! Türkiye Arjantin olabilir" demiş bakanımız Latif! Hiç merak etmesin, yakındır... Başından beri AKP hükümetinin işçi emekçi düşmanı bir hükümet olduğunu görüyor ve söylüyoruz. AKP; geçmişiyile, programıyla, uygulamalarıyla, lider ve kadro yapısıyla bunu her gün bizlere kanıtladı. Geldiğimiz nokta şudur: katliamları yaşarken bir bez parçası etrafında koparılan demokrasi komedileriyle, sömürü diz boyu olmuşken anlatılan laiklik masallarıyla, emperyalizm Ortadoğu'da oluk gibi kan akıtırken "yurtta sulh, cihanda sulh" fotoğrafı önünde poz veren apoletli büyüklerin "Vatan-Millet-Sakarya" ninnileriyle yürüyecek yol kalmamıştır. Bütün emperyalist-kapitalist yalanlara karşı tek çözüm işçilerin birliğidir. Birliğin çimentosu enternasyonalist devrimci bir işçi partisinin inşasıdır. İşçi Cephesi çimentoya katkıda bulunmak isteyen tüm güçler gibi yürüyüşüne devam ediyor...

MGK rejimi işbaşında... Saldırıları artıyor... Çare, işçi sınıfı ve emekçi yoksul halkın birleşik mücadelesinde...

Son aylarda Türkiye’de yaşanan bir dizi olay asker-polis rejiminin baskı ve şiddet niteliğini bir kez daha teyit etti. MGK’nın, AB eksenli “demokratik gerici” ortamının yeşillendirdiği “demokrasi” yerine açıktan militarist baskı ve şiddet politikalarını tercih ettiğini görüyoruz. Mersin’deki Newroz kutlamaları sırasında çocukların Türk bayrağını yerde sürmesi üzerine Genelkurmay Başkanı, Kürtleri “sözde vatandaş” ilan etmiş ve “hainlerden hesap sorulacak” diyerek iki çocuğun şahsında tüm bir Kürt halkını hedef tahtası haline getirmişti. Peşinden başta Trabzon olmak üzere bir dizi ilde milliyetçi-faşist güruhun linç girişimleri gerçekleşti. Bazı bölgelerde neden ve nasıl geliştiği belli olmayan Kürt-Türk çatışmaları meydana geldi. Baba-oğul Uğur ve Ahmet Kaymazlar “terörizmle mücadele” adına resmen katledildi. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nde emekçi kadınlar öldüresiye dövüldü. Eğitim-Sen sendikası kapatıldı. Hak arayışları militarist yöntemlerle bastırıldı. Ekonomik, demokratik ve kültürel haklarını kullanan işçilere, emekçilere, Kürtlere yönelik şiddetin ardı arkası kesilmedi. Son olarak 17 MKP’li devrimci katledildi. Kürt halkına yönelik operasyonlar ise yeniden hız kazandı.

MGK yönetiminde asker-polis rejiminin temel amacı açıktır: devrimci güçleri işçi-emekçi kitlelerden koparmak, Kürt direnişini Türkiye işçi sınıfından ve emekçi yoksul halktan yalıtma. Bu nedenle rejim mücadele ve direnişin olduğu tüm alanlarda MGK idaresinde ceberut devlet işleyişini devreye sokuyor. MGK rejiminin mesajı şu: “Bu ülkeye demokrasi lüks. Demokrasi gelecekse de bana rağmen değil bana göre işleyecek. Sınırı ben çizirim...” AB süreciyle bir toplumsal illüzyon yaşayan sivil toplumcu, liberal sol kesimler ise; “Türkiye, iç dinamikleriyle demokratik bir

dönüşüm yaşayamaz” anlayışından hareketle umutlarını AB’li emperyalistlerin insafına terk etmişlerdi. Sözüm ona AB, Türkiye’nin “demokratik dönüşümünü” sağlayacak, asker-polis rejimini ıslah edecek, memleket refaha erecekti. Ne AB emperyalizminin böyle bir planı ve niyeti var, ne de MGK öncülüğünde asker-sivil bürokrasi elitinin kendi ayrıcalıklarını terk etme gibi bir niyeti bulunuyor. Tam tersine AB, kendi emperyalist projesiyle asker-polis rejimini bir potada eriterek faturasını Türkiye işçi sınıfına ve emekçi yoksul halka ödeyecek şekilde emperyalist egemenlik alanının içine Türkiye’yi çekmek peşinde.

ABD ve AB’den gelen salvolarla hırpalanan AKP hükümeti bir yandan bu gelişmelere ayak uydurmaya çalışırken diğer yandan rejimin cepheden saldırısıyla zor günler yaşıyor. Asker-polis rejiminin güçleri bir süredir AKP’ye yönelik eleştirilerinin şiddetini arttırdı. Rejimin ana çekirdeğinde yer alan güçler (MGK / Genelkurmay ekseninde yüksek askeri erkan, cumhurbaşkanlığı, Danıştay, Yargıtay, YÖK ve bunların çeşitli uzantıları, bağlantıları) AKP’yi açıktan rejim için acil ve öncelikli “sorun” olarak tanımlamaya başladılar. Her biri başka bir noktayı öncelikle öne çıkarsa da (örneğin MGK / Genelkurmay ekseninde yüksek askeri erkan PKK ve Kürt hareketini, Kuzey Irak’ta kurulan Kürt devletini, iç ve dış “güvenlik” meselesini öne çıkarıyor; cumhurbaşkanlığı, Danıştay, Yargıtay, YÖK ve benzerleri ise laiklik ekseninden hareketle türban, kuran kursları, imam-hatip okullarını öncelikli mesele olarak ele alıyor), ortak noktaları rejimin AKP hükümetinin iktidarı döneminde tehdit altında olduğu. CHP ise ana muhalefet partisi sıfatıyla bu

korunun içinde yerini alıyor. Sol adına hareket ettiğini söyleyen bir dizi parti, sendika, grup ve kişinin de bu korunun içinde, yanında yöresinde yer aldığını belirtmekte yarar var.

Arada “hukuk devleti” lafları edenler olsa da orduyu göreve çağıranların sayısı hem her geçen gün artıyor hem de ordu bu çağrılara her zaman hazır kıta meyil gösteriyor. 28 Şubat’ın, orduyelelerine başörtülü ve sakallı konukların girme iznini almasıyla sona erdiğini ilan eden soytarılar bir yana bırakılırsa, laiklik ekseninde yaratılan tartışmalar işçi sınıfının ve emekçi yoksul halkın sorunlarını ve ihtiyaçlarını perdelemenin birer aracı olarak kullanılıyor. Özelleştirmeler, sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi, düşük ücretler, işsizlik, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, siyasi baskı ve yıldırma, yeni iş ve ceza yasası işçi ve emekçilere yönelik perdelenmeye çalışılan başlıklardan sadece birkaçı...

Rejimin militarist baskı ve şiddet uygulamalarının ve kapitalist sömürünün sonuçlarının bu kadar ağır faturaları varken türban, kuran kursu vs. tartışmalar sadece belirli zümrelerin kendi egemenlik alanlarını sağlamlaştırmasının birer aracı olmaktan öte anlam taşıyor. İnanç sorunlarının da, kişisel, kültürel haklar sorunlarının da, ekonomik, politik hak ve özgürlüklerin de, işçi sınıfı ve emekçi yoksul halk lehine kalıcı şekilde çözümü için ihtiyacımız, işçi ve emekçi halkın iktidardır. Böylesi bir iktidara gitmek için bugün yapılması gereken en acil görev MGK rejimine karşı siyasal demokrasi talebini yükseltmek; demokrasi, hak ve özgürlük sorunlarının çözümü için burjuvazinin planlarına inanmaktan vazgeçmek; emperyalistler arası çatlaklara yerleşerek demokrasi kırıntıları peşinde koştuktan ırak durmak; sivil toplumcu, liberal sol, ulusalcı-milliyetçi hayalleri terk etmek; bağımsız, birleşik, devrimci-sosyalist ve enternasyonalist bir devrimci işçi-emekçi hareketini hayata geçirmektir. Tüm olasılıkların birer gerçekliğe dönüşmesi için olmazsa olmaz şart işçi sınıfının önderliğidir...

Arif Benol

Halklarımızın ufkunda kara bulutlar dolaşüyor: Bunun sorumlusu devlettir

Devlet, savaş politikasında ısrar ediyor; Kürt halkının üstüne silahlı operasyonlarla gitmeyi sürdürüyor. Mardin'de 12 yaşındaki çocuğu infaz ediyor; Van'da, Diyarbakır'da halka ateş açıyor; sivilleri öldürüyor, yaralıyor.

Devlet, militarizmi körüklüyor; Tunceli'de sivil ve silahsız insanları havadan ve karadan bombalıyor; Ankara'nın göbeğinde kelepçelediği ve ayağından yaraladığı genci kurşuna dizerek naklen infaz gerçekleştiriyor.

Devlet, şovenizmi kışkırtıyor; Kürt halkını "sözde vatandaş" olarak anıyor; Trabzon'da faşistlerin öncülüğünde sahnelenen linç girişimlerini cesaretlendiriyor. Başbakan ve ana muhalefet partisi başkanı, linççilerin "hassasiyet"ini anlayışla karşıladığını söylüyor. Solcu-gericiler, faşist saldırganlığa "ulusalci" mazeretler uyduruyor. Faşist hareket kışkırtılıyor.

Devlet anadilde eğitimi savunduğu için Eğitim-Sen'i tasfiye etmekle tehdit ediyor.

Devlet, topluma resmi ideolojiyi dayatıyor; 1915 Ermeni tehcirinin gerçek boyutlarını kabul etmek bir yana, Türk Tarih Kurumu (TTK) ve Yüksek Öğrenim Kurulu (YÖK) bünyesinde oluşturduğu sözde komisyonlar aracılığıyla gerçekleri çarpıtıyor, ezen ulus milliyetçiliğini

yeniden üretiyor.

Kaynağı bizzat devletin kendisi olan şiddetin sorumluluğunu başka adreslerde aramak, aydınının vicdaniyla da, bilimsel gerçekçi kimliğiyle de bağdaşmaz.

Nitekim 1990'lı yıllarda JİTEM hesabına çalışan itirafçıların son haftalarda yaptıkları açıklamalar, organize şiddetin ilk ve dolaysız

sorumlusunun devlet olduğunu bir kez daha göstermektedir. Kaçırıp kaybetme ve yargısız infaz gibi kontrgerilla uygulamalarının ayrıntıları, bizzat kontrgerilla tetikçileri tarafından açıklanmasına karşın, devletin ilgili birimlerinin suçluları yargılamaya dönük hiç bir girişimde bulunmaması, saldırganlığın yeniden başlamasını özendiriyor.

Bizler, halklarımızın ufkunun karartılmasına izin vermeyeceğimizi, hayatın ve toplumun aydından beklediği sorumluluğu yerine getirmekten kaçınmayacağımızı duyuruyoruz.

İşçi sınıfı hareketini, tüm demokratik kitle örgütlerini, emekçileri ve toplumun bütün ezilenlerini birleşik bir cephe gibi davranmaya, birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz.

İmzalar:

Haluk Gerger, İsmail Beşikçi, Ragıp Zarakolu, Varlık Özmenek, Feyza Hepçilingirler, Sungur Savran, Muzaffer Oruçoğlu, Ferhat Tunç, Kutsiye Bozoklar, Ahmet Telli, Umur Hozatlı, Özcan Sapan, A. Hicri İzgören, Nihat Ateş, Nail Satılğan, Suzan Samancı, Ali Rıza Dızdar, Ahmet Oktay, Suavi, Savaş Çekiç, Hasan Kıyafet, Aydın Dere, Gülizar Tuncer, İbrahim Aksoy, Gülseren Yoleri, Necati Abay, Aydın Şimşek, Racia Adar, Gültekin Tetik, Sedat Yılmaz, Ali Ekber Kaya, Ercan Demir, Emin Karaca, Eren Keskin, Ahmet Soner, Şükrü Erbaş, Nevzat Karakış, Celalettin Can, Mehmet Ali Kırdök, Mihriban Kırdök, Ercan Kanar, İbrahim Çiftçioğlu, Cahit Berkay, Vedat Sakman, Uğur Kutay, Nurten Baydemir, Rahşan Köse, Zuhul Yıldırım, Muharrem Demircioğlu, Yeşim Sönmez, Serap Kervancı, Aynur Özbakır, Derya Demircioğlu, Işıl Altınmakas, Levent Canen, İbrahim Çiçek, Ruhan Mavruk, Mukaddes Çelik, Osman Özarlan, Metin Kayaoğlu, Vedat Ayaç, Keleş Öztürk, Ayşe Yumlu Yeter, Cem Dinç, Dursun Güngör, Erdoğan Emir, Hasan Oğuz, Nurettin Güleç, Ruhan Akbaba, Mustafa Sarısük, Metin Kahraman, Mustafa Işık, Şanar Yurdatapan, Hüseyin Aygün, Volkan Yaraşır, Ali Zülfikar, Haluk Çetin, Ali Haydar Cilasun, Aynur Doğan, İlyas Emir, Engin Yörüköğlu, Beser Şahin, Fadıl Öztürk, Önder Kızılkaya, Vecdi Erbay, Mihriban Demir, Leyla Toprak, Namık Kuyumcu, Aydın Öztürk, Zafer Dipar, Şebnem Korur Fincancı, Ali Ekber Kaya, Fikret Başkaya, Hasan Polat, Memik Horuz, Yeşim Ustaoglu, Emekçi, Hacı Orman, Aziz Kemal Hızıroğlu

Avrupa Birliği ile neyin müzakeresi?

Avrupa Komisyonu Haziran ayının sonlarında Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üyeliği sürecinde gerçekleştirilecek müzakerelerin 3 Ekim'de başlatılmasına karar verdi. Kabul edilen "çerçeve belgeye" göre, Türkiye'nin Birliğe katılımı en erken 2014 yılında olanaklı olabilecek. Belgede ayrıca, reformların sürdürülmesi, uygulamaların güçlendirilmesi gereğine işaret edilmekte, ve müzakerelerin mutlaka kesin üyelikle bitmesinin şart olmayacağı uyarısında bulunulmakta. Yani AB Komisyonu istediği an müzakereleri askıya alma yetkisini ve tehdidini elinde bulunduracak. Komisyonun bu kararı elbette AKP hükümeti, MGK rejimi ve TÜSİAD-MÜSİAD işverenlerince son derece olumlu karşılandı, hele hele Avrupa Birliği'nin kendi krizinin derdine düştüğü bir dönemde bu kararın çıkması, neredeyse bir zafer olarak görüldü.

Avrupa Komisyonu'nun genişlemeden sorumlu üyesi Olli Rehn'e göre Komisyonunda Türkiye'nin üyeliğine ilişkin "hararetli siyasi tartışmalar" olmuş. Bu öyküyü Avrupa basınından da gayet iyi biliyoruz. Avrupalı burjuva siyasetçiler işçi sınıfına hedef sapırtılabilmek için gündeme sürekli olarak "Türkiye sorununu" sürmekte. Müslüman bir "üçüncü dünya ülkesi" AB'nin üyesi olabilir mi? Öyle ki, Fransız ve Hollanda emekçileri tarafından reddedilen AB Anayasasının mimarı Giscard d'Estaing bu yenilgiyi bile Türkiye'nin üyeliği sorununa bağladı. Büyük bir yalan! *İşçi Cephesi*'nin Haziran 2005 tarihli 17. sayısında da yayımladığımız gibi, Fransa'da Türkiye'nin üyeliğine itiraz eden sağcı partilerin hepsi Anayasaya "evet" derken, "hayır" diyen çoğunluğun ancak yüzde 18'i Türkiye'nin AB üyeliğine karşı durumda. Yani faşist Le Pen taraftarlarının bile yarısına denk düşen bir rakam bu. Özetle, Anayasanın reddedilmesinin Türkiye'nin üyeliğiyle bir ilgisi yok.

Müzakerelerin geleceği

Başından beri söylediğimiz gibi Avrupa burjuvazisi Türkiye'yi mutlaka AB'ye katmak istiyor, bu nok-

tada "acaba bizi alacaklar mı?" gibi bir soru söz konusu değil. AB emperyalizminin, Türkiye gibi son derece büyük bir tüketici pazarı, oldukça teknik ve çok ucuz bir emek arzı, sanayi alt yapısı ve Balkanlar, Ortadoğu ve Batı Asya'ya hakim stratejik konumu olan bir ülkeyi kendi egemenlik alanına katmak istememesi olanaklı değil. Ne var ki, bazı sorunları var. Öncelikle, Türkiye ekonomisinin AB ile uyumlu hale gelebilmesi için idari, sınıai ve tarımsal yapılarda masraflı dönüşümlere ihtiyaç var, ve bunun faturasını Avrupa'nın zaten ekonomik kriz içinde olan Fransa, Almanya gibi zengin ülkeleri istemiyor. Bu faturayı Türkiyeli emekçi yığınların üstlenmesini talep ediyor, müzakereler sırasında da hep talep edecek.

İkincisi, Türkiye'deki asker-polis rejimi devasa bir bürokrasinin üzerinde yükseliyor, ve emperyalist liberal politikaların istediği ekonomik ve idari dönüşümler bu sivil ve asker bürokrasinin, bunların yedeğindeki mafya sermayesinin ayrıcalıklarını tehdit ediyor, dolayısıyla da AB üyeliğine faşist akımlardan MGK'cı "sol" kesimlere kadar itirazlar yükseltiliyor. Ama AB'li emperyalistler her kararlarında, her uygulamalarında önlerine çıkabilecek bu tip "farklı iktidar odaklarının" bulunmasını istemiyor. Dolayısıyla müzakereler sırasında, bu kesimleri ayrıcalıklarına dokunmadan, rejimin kendi halkına yönelik baskıcı niteliğini bozmadan, kendi sistemlerine entegre edebilecek "barışçıl geçiş" formülleri arayacaklar ve dayatacaklardır. Ve de buna, büyük bir ikiyüzlülükle "demokratik dönüşüm" adını vereceklerdir.

Ve nihayet AB hükümetleri, Kürdistan, Irak, Filistin, İran, Suriye, Lübnan gibi devrimci direnişlerle, ulusal kurtuluş mücadeleleriyle dolu, yeni emperyalist müdahalelere gebe ülkelerin bulunduğu alev alev yanan bir Ortadoğu bölgesinde sınır sahibi olmak istemiyor. Zira bu durumda ya ABD emperyalizmi ile birlikte bölgenin bataklığına sap-

lanacak, bölge halkına karşı savaşa girecek, ya da ABD ile açık bir çatışmaya sürüklenmek zorunda kalacak. Yani kendi emperyalist egemenliği için manevra olanaklarından yoksun kalacak, ve de en önemlisi ABD'nin bölgeye müdahalesine karşı çıkan kendi halklarının mücadelesine toslanacak. AB parlamentosu her halde 1 Mart 2004'te ABD birliklerine Türkiye üzerinden geçiş izninin verilip verilmemesini onaylayan TBMM yerinde olmak istemezdi.

Özetle AB, Türkiye'nin üyeliği konusunda çekimser değil, yalnızca tüm dönüşümlerin, emperyalist politikaların faturasını Türkiye emekçilerine ödetip ülkeyi kulağından çeke çeke kendi emperyalist egemenlik alanına katmak istiyor.

Alternatifi yaratmalıyız

Büyük çoğunluğu yoksulluk sınırının altında yaşam koşullarına sahip, işsizlikten kıvranan, doğru dürüst sağlık, eğitim, ulaşım ve belediye hizmetlerinden yararlanamayan, temel demokratik ve siyasi haklardan yoksun Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları, AB üyeliği ile birlikte asgari insani yaşam koşullarına sahip olacağı hayalini kurduğu bir dönemde onlara AB emperyalizminin niteliğini, AB üyeliği ile birlikte eldekilerin de yitirilip gideceğini anlatabilmek elbette çok zor. Ama en azından işçi sınıfının öncüsüne, yani bugün özelleştirmelere karşı mücadele eden, sendikalaşma savaşı veren, ekonomik ve siyasi hakları için seferber olan mücadeleciler işçilere gerçekleri anlatabilmeli, onları AB hayallerinden kurtarıp Avrupa ve Ortadoğu emekçi yığınlarının devrimci dayanışması projesine kazanabilmeliyiz.

Bu ancak inanılır bir enternasyonalist, devrimci ve sosyalist bir işçi-emekçi alternatifinin yaratılabilmesi ile olanaklıdır. *İşçi Cephesi* olarak biz buna "devrimci kutbun inşası" görevi diyoruz ve başta Troçkist, tüm devrimci odakları bu göreve davet ediyoruz. Aksi takdirde emekçi yığınları emperyalist burjuva ve İslamcı-faşist hayallerin çemberinden kurtarmak ve devrimci seferberliğe çekebilmek olanaklı olamayacaktır.

AKP Hükümeti: IMF emirlerini uygulamaya devam...

İşçi sınıfının Türkiye’de ve Dünya’da yüzyılı aşkın süredir mücadeleleri sonucunda elde ettiği haklar günden güne eritilmektedir. Ve özelleştirmelerle, yeni iş yasalarıyla, sosyal güvenlik haklarının tırpanlanmasıyla tahripler artmaktadır.

Geçtiğimiz haziran ayında bunun bir örneğini daha yaşadık. Uluslararası Para Fonu (IMF) ile yapılan son stand-by anlaşması sonucunda verilecek 833 milyon dolarlık kredinin verilme koşullarından olan “yapısal düzenlemeler” (işçi-emekçi haklarının gaspı diye özetleyebiliriz) Meclis’in kapatılmasına ramak kala IMF Türkiye temsilcisi Hugh Bredenkamp tarafından hükümete hatırlatıldı. Kısaca; Sosyal Güvenlik ve Bankacılık yasalarının Meclis’ten geçmesi parayı alamamanız anlamına gelir demeğe getirildi.

Peki 2006 yılı başında uygulamaya girecek olan ve yangından mal kaçırırçasına kanunlaştırılmak istenilen Sosyal Güvenlik ve Bankacılık yasaları neleri içeriyor? Ve bu yasalar neleri götürüyor?

- Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı ile mezarda emeklilik bile hayal haline gelecek. Tasarı emeklilik yaşını kademeli olarak artırırken, kanun yürürlüğe girdikten sonra sigortalı kadınlar 58, erkekler ise 60 yaşını doldurdıkları ve 9 bin günlük prim ödedikleri takdirde yaşlılık aylığından yararlanabilecekler.

- 9 bin prim ödeme zorunluluğu getiren tasarı emeklilik aylıklarının da düşmesine neden olacak.

Sosyal Güvenlik demek, işçi sınıfının yüzyıllardır kazanılmış ve emek gücünü satmanın ötesinde geliri olmayanları güvenceye alan haklar olarak özetlenebilir. Ve artık kapitalist eller, işçinin- emekçinin bu en doğal haklarına uzanmaktadır.

Milyonlarca işçi, Bağkur’lu, kamu emekçisi, işsizler ve onların yakınları Sosyal Güvenlik Yasası tasarısının kanunlaşmasıyla kaybederken, bu işin kaymağını yiyecek bir avuç kapitalist kazanacaktır. IMF gibi kurumlar kapitalistlerin ihtiyaçlarına denk düşecek yasaları uygulamakla görevli uşaklardır sadece.

- Bankacılık Yasa Tasarısı ile de, bankaların faaliyet izninin kaldırılması ve Fon’a devrinin hangi koşullarda yapılacağını, batık bankanın zararının fonun karşılaması kararını Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu’na bırakıyor.

- BDDK “en az beş üyesinin” oyuyla alacağı kararla, bankanın “faaliyet iznini” kaldırabilecek.

- Ya da Kurul, kredi kuruluşlarının temettü hariç ortaklık hakları ile yönetim ve denetimini, zararın mevcut ortakların sermayesinden indirilmesi kaydıyla, kısmen veya tamamen devri, satışı veya birleştirilmesi amacıyla “Fon’a devretmeye” yetkili olacak.

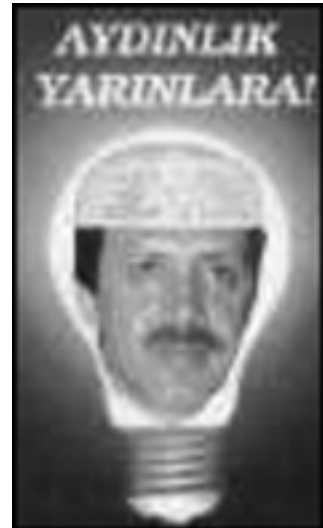
Bankacılık yasası ile hedeflenenler ise uzun süredir yabancı kapitalist tekellerin ve işbirlikçilerinin bankacılık sektöründe yapılmasını istedikleri düzenlemeleri içeriyor. Yasanın içeriğini açıklarken

“halkın tasarruflarını koruyacak şekilde” demekle ortada bunu ihlal edecek bir maddenin ve içeriğin olduğunu da açıkça ele veriyorlar aslında. Kaldı ki bu yasanın esas bankacılık sektörünün emperyalist tekellere açılmasından başka bir şey değildir. Yani yerli kapitalistlerimiz yetmiyormuş gibi şimdi yabancı tekeller de artık halkın tasarruflarını “değerlendirme” adı altında daha çok sömürme olanağına kavuşacaklar.

Bu yasalar teker teker alınma sırasına konulurken, hakları ve özgürlükleri ellerinden alınan emekçiye üyesi oldukları sendikalar tarafından bu yasaların ne getireceği ne

götüreceği konusunda bilgi verilmemesinin yanında, bu sendikal boşluğu denetleyecek bilinçte olan işçileri örgütleyecek öncü problemi de tüm yakıcılığıyla eksikliğini hissettirmektedir.

Mavi Mayıs

Turkuaz/Çakıl fabrikası sendikalaşma mücadelesi deneyimi ve dersleri

Turkuaz/Çakıl, Reebok için fason üretim yapan bir tekstil fabrikası. Fabrika, Ümraniye’de bir çok benzer fabrikanın olduğu bir sanayi sitesinde. Dönem dönem değişmekle birlikte yaklaşık 220 işçi çalışıyor. Turkuaz’da yaklaşık 9 yıl önce bir mücadele daha yaşanmıştı. Yine Reha Tekstil, Ünlü tekstil gibi yakın fabrikalarda bir dizi önemli mücadeleler yaşanmıştı. Sözün kısası Turkuaz/Çakıl, sömürünün ve mücadelenin yaşandığı bir işçi havzasında. Bu havzadaki diğer fabrikalar gibi, sefil koşullarda çalışan Turkuaz/Çakıl işçileri, 7 ay önce kötü iş koşullarına ve düşük zamma tepki olarak örgütlenmeye başladılar. Örgütlenme önce modelhanede başladı. Ancak modelhanedeki işçiler sendikal örgütlemenin hazırlığı ve zorlukları konusunda yeterince deneyimli değildiler. Üstelik diğer bölümlerle de bağları zayıftı. En önemlisi işleyen bir işyeri komitesine sahip değillerdi. Ancak belli bir oranda örgütlülüğü sağlamışlardı.

Modelhaneden bağımsız bir fabrika komitesi örgütlenmesi de dikimhane bölümünde vardı. Bu

bölümde daha gizli bir örgütlenme sürdürülüyordu. Ancak modelhanedeki örgütlenmenin duyulması sonucunda bir anda iki örgütlenme yan yana geldi. Ve TEKSİF Bakırköy şubesinin “Çoğunluğu sağlamak için 78 işçi yeterli” demesiyle bir anda tüm örgütlenmenin biçimi değişti. Mevcut örgütlenme zaten bu rakama yakındı. Bu heyecanla, bir açık toplantı yapıldı ve sendika üyelikleri tamamlanmaya çalışıldı. Yeterli hazırlık yapılmadan böylesi bir sürece girmek doğru olmamasına rağmen, sendikanın da verdiği moralle süreç hızlandı. Artık patronun da duyma olasılığı artmıştı.

Mücadele Başlıyor

Öncü işçilerin bir kısmı, arkadaşlarını uyarmalarına rağmen süreç bir kez başlamıştı... Bu noktadan sonra patrona karşı açık mücadele başladı. Öncülerin katkısıyla, işleyen geniş bir komite oluşturulmaya çalışıldı. Komite düzenli toplanarak süreci yönlendirmeye çalıştı. Karar alma süreçlerinde geniş toplantılar yapı-

ldı. İşçiler birbirlerini ikna ederek yola devam ettiler.

Turkuaz işçileri çoğunluğu sağlamanın rahatlığıyla hareket ederlerken sendika sürpriz bir açıklamayla geri döndü. Bakanlıkta kayıtlı işçi sayısı 220 idi ve 30 üyeye daha ihtiyaç vardı. Yaşanan moral bozukluğu öncülerin kararlı ve toparlayıcı tutumları sayesinde tersine döndü. Çoğunluğu sağlamak için bir seferberlik daha yapıldı. Patron da boş durmadı. Modelhanedeki işçileri, kendine ait başka bir şirkete, Boncuk’a kaydırmak istedi. Modelhanedeki arkadaşlar avukat ve noter çağırarak çıkış ve geçişleri imzalamadılar. Çünkü kendi rızaları olmadan böyle bir değişiklik yapılması kanunen yasaktı. Noterin gelmesi patronu sıkıştırdı. Arkadaşlar çalışmaya devam ettiler. 25. maddeden tazminatsız atılmamak için iş durdurmadılar.

Düzenli toplantıları, ev ziyaretleri izledi. Bu arada sitedeki patronlar da toplandı. Kesinlikle siteye sendika sokmama ve Turkuaz’ın patronuyla dayanışma kararı aldılar. Hatta Ünlü’nün patronu gerekirse öncülüğü çeken devrimcileri vurdurmaya kadar gideceklerini açıkladı. Ancak bu durum işçilere geri adım arttıramadı. Hazırlıksız başlayan örgütlenme, gittikçe birliğin, moralin, birbirine ve sınıfına güvenin arttığı bir örgütlenme biçimini aldı. Arkadaşlar işten atılmamak için çok dikkatli davranmaya başladılar. Ancak fabrikadaki örgütlülüğün gittikçe güçlendiğini gören patron son bir hamle daha yaptı ve 29. maddeden yani ekonomik veya teknolojik nedenlerden daralacağını ya da kapanacağını açıkladı. Resmi olarak başvuru yaptıktan sonra bir avukat ve noter eşliğinde bu kararı işçilere açıkladı.

Her şey kanunlara uygundu. AKP hükümetinin yeni iş yasası tamamen patronların lehine ve patron da bunu kullanarak işçi çıkarmaya

başladı. Sendikanın görüşme talebini de kabul etmedi. Yeni giren işçiler öncelikle olmak üzere işçileri kademe kademe çıkarmaya başladı. 29 Temmuzda son işçi grubu da çıkarılmış olacak. Patron 6 ay yeni işçi alamaz. Eski işçileri öncelikle almak zorunda. Fakat 6 ayın sonunda yeni işçi almaya başlayacak. Şimdilik işlerini fasona vermeye devam edecek. Amacı belli, sendikalaşmayı yani işçilerin birliğini ve örgütlülüğünü engellemek.

Atılmalara Karşı Eylemler

Peki bu süreç boyunca Turkuaz/Çakıl işçileri ne yaptı? Bu karar karşısında kısa süreli bir kafa karışıklığı da olsa, arkadaşlar örgütlü bir tepki verdiler. İş yavaşlatma, mesaiye kalmama gibi eylemler yaptılar. Öğle yemeklerinde, çay molalarında alkışlı, sloganlı protestolar yaptılar. Yakalarına sendika hakkımız engellenemez yazısı astılar. Siyah bant taktılar. Basın açıklamaları yaptılar. Mücadeleyi yaymak için çevre fabrikalara bildiriler dağıttılar, destek istediler. Bölgedeki parti, sendika, sivil toplum kuruluşlarını gezip mücadeleyi yaygınlaştırdılar. Patrona rahat nefes aldırmadılar. Son ana kadar haklarını arayacaklarını gösterdiler. Bu arada birlikteliklerini güçlendirmek için coşkulu bir 15-16 Haziran etkinliği gerçekleştirdiler. Ardından ailelerle pikniğe gidildi. 1 Mayıs İşçi Bayramı, 2 Temmuz Sivas anması mitinglerine katıldılar. Birçok salon toplantısında mücadelelerini aktardılar. En önemlisi, mücadeleyi uluslararası bir boyuta taşıdılar. İşçi sınıfının enternasyonalist mücadelesini sağlamak için dünyadaki pek çok sendika ve partiden mücadelelerine destek istediler ve Reebok'la Turkuaz'ı protesto mesajları çekmelerini talep ettiler. Liverpool liman işçilerinden, İspanya Eğitim İşçileri Sendikası'ndan, İspanya metro işçilerinden, göçmen işçilerden, Enternasyonalist Mücadele (LI) grubundan ve Brezilya'daki birçok sendikadan ve Uluslararası İşçi Birliği'nden (UİB-DE) destek mesajları aldılar.

Bu arada bazı çevreler tarafından fabrikanın işgal edilmesi, iş bırakılması gibi öneriler de yapıldı. Bu iyi

niyetli önerilerin mücadelelerine destek olamayacağını düşünerek işçiler kabul etmediler. Birçok benzeri mücadelede de gördüğümüz gibi, iş durdurmak 25. maddeden tazminatlı işten atılmakla sonuçlanabiliyor. Hatta işveren para ödettirebiliyor. Bu yüzden doğru bir eylem biçimi olamazdı. Fabrikada sürekli avukat vardı, noterde sık sık geliyordu.. Sonuç olarak her iki öneri de işçiler tarafından kabul görmedi.

Fabrika işgalleri işçi sınıfı mücadelesinde önemli deneyimlerdir. Ülkemizde de bu tarz eylemler yaşanmıştır. Son olarak DİSK Nakliyat-İş üyesi işçiler, işyerlerini işgal ettiler. İşçi cephesi fabrika işgallerini savunur. Eğer patron zarar ettiğini söyleyip fabrikayı kapatıyorsa, işçilerin fabrikaya el koyması ve üretimi sürdürmesi, yani emeklerini ve işlerini savunması meşrudur. Böylesi bir durumda, devletten işçilerin kontrolünde fabrikayı millileştirmesini talep ederiz. Fabrika işçiler tarafından üretilip yönetilir. Buna benzer örnekler Arjantin'de yaşanıyor. Ancak gerek sınıf mücadelesini Türkiye'deki durumu, gerek devletin baskı aygıtlarının şiddeti böylesi mücadelelerin oluşmasını engelliyor. Bir de bunlara fabrikadaki işçilerin bilinç düzeylerinin, mücadele deneyimlerinin azlığı eklenince böylesi bir eylemin başarısı neredeyse imkansız hale geliyor. Patronun desteğiyle polis işçileri çok sert bir müdahaleyle kolayca sökülüp atılıyor. Böylesi durumlar, işçiler açısından muazzam bir yıkım, moral bozukluğu ile sonuçlanabiliyor. Arjantin'de olduğu gibi, güçlü bir sınıf hareketi olduğunda ve kitleler fabrikaların önünde barikat oluşturduğunda böylesi bir mücadele başarılı olabilir.

Atılmaların ardından Turkuaz işçileri işverene karşı kötü niyet davası açtılar. Çünkü sendikalı oldukları için atılmışlardı. Kazanırlarsa minimum 12 aylık brüt maaş üzerinden olmak üzere kötü niyet tazminatı kazanacaklar. Ancak bunun için davanın iyi takip edilmesi, mücadelenin ve birlikteliğin inatla korunması gerekiyor.

Sonuçlar

1) Turkuaz/Çakıl fabrikası işçileri hem sınıf hareketindeki gerilem-

eye, hem de her tür baskıya rağmen örgütlenmeye başladılar ve son ana kadar da mücadelelerini kararlılıkla sürdürdüler Üstelik böylesi bir süreçte kimse onların başarılı olacağına inamazken onlar örnek bir mücadele verdiler.

2) Örgütlenmenin ve mücadelenin doğal sonucu olarak sınıflarını tanıdılar, dostlarını ve düşmanlarını gördüler. Bantlarda çalıştıkları arkadaşlarına güvenmeyi, birbirine kenetlenmeyi öğrendiler. Burjuvaziyi, yasalarını, polisini, devletini tanıdılar.

3) Mücadele içerisinde sürekli öğrendiler, yeni özgün eylem biçimleri geliştirdiler. Yasal sınırları zorlayan bir dizi meşru eylem gerçekleştirdiler. Ayrıca kendi öz güçleri etkinlikler yaptılar Turkuaz işçileri, "işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır" diyenleri bir kez daha haklı çıkardılar.

4) İşten çıkarmalara rağmen moral ve birliktelik düşmedi, sendikalaşmadan, örgütlenmeden dolayı pişmanlık yaşanmadı. Atılmaların sonra bile kitlesel toplantılar devam etti. Kıdem tazminatlarını büyük bir kısmı aldı, son atılanlar da 29'dan sonra alacaklar. Yaşadığımız birçok mücadelede patronlar tazminat bile vermeden kaçtılar. Turkuaz/Çakıl işçilerinin haklarını almalarının nedeni, atılmalarına rağmen eylemleri ve kararlılıkları ile patronun üzerinde baskı yaratmalarındır. Ayrıca sendikalaşmadan dolayı atıldıkları için kötü niyet davası açtılar.

5) Turkuaz işçileri eylemleri ve örgütlülükleri ile sendika şubelerine yön veridiler. Sendikalarına sahip çıktılar ve haklarını aradılar. Bu anlamda da örnek bir mücadele sergilediler. Ne sendikayı yüceltip kuyruğuna takıldılar, ne de lanetleyip sendikadan kaçtılar. Kendileri için, sınıf mücadelesi için örgütlendiler. Kendi birliklerine, örgütlülüklerine güvendiler ve sendikadan istediklerini talep ettiler.

6) Mücadelelerinin sınıf mücadelesi bir parçası olduğunu gördüler. Mücadelelerini diğer sendikalara ve işyerlerine yaymaya ve destek almaya çalıştılar. Deneyimlerini başka işçilerle paylaştılar. Dahası sınıf mücadelesini ulusal sınırların ötesine uluslararası alana taşıdılar. Uluslararası bir şirket olan

Reebok'a karşı uluslararası bir kampanya yürüttüler.

7) **Turkuaz örgütlenmesinin en büyük eksikliği sürecin yeterli hazırlık yapılmadan çok hızlı ilerlemesidir. Böylesi bir örgütlenme, gizli bir komite etrafında örülen gizli bir çalışma ile sürdürülebilir.** Komite mücadeleyi sürdürebilecek bir donanıma, birliğe sahip olmalıdır. Geçmiş mücadeleler, kanunlar, sendikalar vb... konularda hazırlıklı olmalı ve arkadaşlarını bilgilendirebilmelidir. Turkuaz'da komite bir anda zorlukları üstlenmek ve cevaplar üretmek zorunda kalmıştır.

8) Özellikle tekstil sektöründe olmak üzere, sendikalaşmak hergün biraz daha zorlaşmaktadır. Buna rağmen artan sömürü işçileri mücadeleye itiyor. Mücadele ederken öğreniyorlar, ancak yenilgilerin ardından kazanımların artırılması, mücadelelerin yaygınlaştırılması ihtiyacının yerini moral bozukluğu alıyor. Bunlara sendika bürokrasisinin ihaneti de eklenince mücadeleye, örgütlülüğe lanet ediliyor. **Bu nedenle atılmadan fabrikalarda kalabilmek çok önemli. Komite etrafında sabırlı bir örgütlenme gerçekleştirilmeli, bilinç yayılmalı ve bantlardaki arkadaşlarımız ve hatta aileleri mücadeleye hazırlanmalı. Sendikaya üye olmak ise en son adım olmalı. Çünkü aslolan örgütlüktür ve kazanımların garantisi de örgütlü, bilinçli işçilerdir.**

9) **Burjuvazinin topyekün saldırılarına karşı birleşik bir mücadele zorunludur. Böylesi küçük bir fabrikada bile patron dayanışması üst düzeydedir. İşçiler de bu yüzden birlik olmalıdır. Tek fabrikadaki örgütlenmenin çevredeki veya bölgedeki diğer fabrikalara aktarılması ve topyekün bir mücadeleye sebatla hazırlanılması kazanımlarımızın kalıcı olmasını sağlayacaktır.**

10) Burjuvazinin uluslararasılaşmış üretimine karşı işçiler de enternasyonalist bir mücadeleyi önlerine koymalı.

11) Sınıf hareketi açısından en büyük eksik Devrimci İşçi Partisi'dir. İşçi sınıfı hareketine yön verecek güçte bir devrimci önderlik mevcut değildir. Mevcut önderlikler sınıf mücadelesine akıl vermekten, radikal eylemler önermekten veya oy istemekten öteye gidememektedirler. Devrimci önderlik, ve Devrimci İşçi Partisi ancak sınıf mücadelesinin alanlarında inşa edilebilir.

Kazanımlarımızı büyütecek, yarını kuracak, enternasyonalist, devrimci bir işçi parti için tüm devrimciler, işçiler, emekçiler, yoksul köylüler, tüm sömürülenler görev başına!

Sendikalaşmanın önündeki engeller kaldırılсын! İşten atılmalar yasaklansın! Kapatılan fabrikalar işçilerin denetiminde millileştirilsin!

Fuat Karan

Mücadeleye devam...

Türkiye'de ve dünyada işçiler yoğun bir sömürü ve baskıyla karşı karşıyalar. Milyonlarca emekçi gibi biz Turkuaz işçileri de birçok sorunla karşı karşıyayız. Emekçiler için çok da yabancı olmayan bu sorunları, Turkuaz Giyim işçileri adına sizlerle paylaşmak istiyorum.

Turkuaz, Ümraniye Site yolunda Reebok'a üretim yapan küçük bir tekstil fabrikasıdır. Çakıl ise, Turkuaz'a bağlı bir bölümdür. Biz, daha önce Turkuaz'da çalışıyorduk. Aralık 2004'te Turkuaz'ın yan kuruluşu olan Çakıl Giyim'e 45 kişi adeta sürgün olarak gönderildik. Yeni insanlara ve bölümümüze alışmaya çalıştık.

Çakıl'da ağır çalışma koşulları vardı. Ayrıca bilgisayar sistemi ile insanları adeta robotlaştırmışlardı. Birbirimizle kıyasıya yarışıyorduk. Bu da yetmezmiş gibi 2 yıl zam alamamıştık. Yeni zam ayında da zam alamadığımızı görünce harekete geçmeye karar verdik. İlk olarak iş yavaşlatmaya ve mesaiye kalmamaya başladık. Bir süre sonra müdürlerin tehditleri arttı. Biz de, arkadaşlarımızın isteği üzerine eylemimizden vazgeçmek zorunda kaldık.

Ancak tepkimiz bitmedi ve yeni arayış içerisine girerek sendikalaşma faaliyetine başladık. Kısa sürede yeterli üye sayısına ulaşmıştık. Çalışma Bakanlığına yetki almak için başvuruda bulunduk. Faaliyetlerimizi öğrenen patron, bizim çoğunluğu sağlamamızı engellemek için, başka firmaların çalışanlarını hatta evindeki işçileri bile Turkuaz/Çakıl işçisi olarak gösterdi. Patronun bu saldırısı üzerine başvurumuzu geri çekmek zorunda kaldık.

Çoğunluğu sağlamak için örgütlenmeye devam ettik. Kısa sürede çoğunlu sağlayıp başvurumuzu yeniledik. Geçen süre boyunca sendikal mücadeleler konusunda deneyimli arkadaşlar tarafından destek aldık. Eğitimler, etkinlikler, söyleşiler düzenledik. Bu eğitim ve etkinliklerle hem birliğimizi güçlendirdik, hem de daha bilinçlendik. Başaracağımıza olan inancımız daha da pekişti.

Fakat patron bir hamle daha yaptı. 1 Haziranda işlerin kötü gittiğini ve kapatma kararı aldığını açıkladı. İhbar süresinin başladığını ve kademe kademe işten çıkarılacağımızı belirtti. Oysa işleri gayet iyi gidiyordu. Fasonda işleri diktirip biz dikiyormuşuz gibi barkodluyordu. Patron, bizi çıkartarak eylemlere bir son vereceğini samiydi. Oysa biz yılmadık, eylemlerimize daha güçlü bir şekilde devam ettik. Çevre iş yerlerine bildiri dağıttık, basın açıklaması yaptık. Mücadeleyi yaygınlaştırmaya çalıştık. Eylemlerimiz patronu daha da kızdırdı. Sitedeki diğer fabrikaların patronları birleştiler ve bizim hemen işte çıkarılmamızı istediler. Çünkü sitede hiçbiri örgütlülük istemiyorlar. Bunun sonucunda çıkışımıza daha iki hafta olmasına rağmen apar topar kapı önüne konulduk.

Bu mücadelede çok şey öğrendik. Sınıfımızı ve dostlarımızı tanıdık. Patronların birliğini gördük. Örgütlenip mücadele etmemiz gerektiğini gördük. Kendime şu soruyu sordum: On tane patron gayet güzel bir araya geliyor. Biz işçiler neden yan yana gelemiyoruz? Biz bunu Turkuaz/Çakıl'da başardık. Ama birliği diğer fabrikalara da taşıdığımızda daha büyük kazanımlar elde edeceğiz. Bu birliği sağlamak için mücadele etmeye devam edeceğiz.

Bir Turkuaz/Çakıl İşçisi

Erdemir'in satılmasına karşı eylem

Erdemir Türkiye'nin en büyük ve en karlı işletmelerinden biri. Bu nedenle de sermayenin gözdesi. Devlet satmak istiyor iyi çalışmıyor diye, sermayenin devleri ise Erdemir'i kapmak için yarışıyor. Özelleştirmenin yaklaşması üzerine Erdemir işçileri Ereğli halkının'da katılımıyla bir miting gerçekleştirdiler. Yaklaşık 50 bin kişinin katıldığı eylemde "Özelleştirmeye hayır" dendi. AKP hükümeti lanetlendi. Öfkeli kalabalık Ereğli sokaklarını sloganlarıyla inetti. Eyleme destek veren Genel Maden-İş üyesi işçilerin disiplini, coşkusu alana damgasını vurdu.

Mitingden birkaç gün sonra açıklama yapan başbakan Tayyip Erdoğan, Erdemir için "Her yer pislik içinde...Rezillik. Sanki buralar para basıyor" dedi. Erdemir'in zarar ettiğini söyleyen başbakan, özelleştirmeye fabrikanın canlanacağını açıkladı.

Yavuz hırsız evsahibinden baskın çıkar. Başbakan da sermayeye peşkeş çektiği Erdemir'i kötüleyerek halkı yanıltmaya çalışıyor. Erdemir 2004 yılında 2 milyar 69 milyon dolar net satış geliriyle ISO'nun en büyük 500 sanayi kuruluşu içerisinde birincidir. 2004 yılında 21 ülkeye toplam 597 bin 793 tonluk ihracat gerçekleştirdi. 2004 yılı sonunda 2,2 milyar dolar olan piyasa değeri, Mart 2005'te 2,6 milyar dolara yükseldi. Sürekli modernize edilen fabrikada onbinlerce işçi çalışıyor. İşte başbakanın halkı kandırmak ve patronlara peşkeş çekmek için "rezil" dediği Erdemir'in mali bilançosu.

Erdemir'in özelleştirilmesini durdurmanın yolu birleşik mücadeleden geçiyor. Ancak bugüne kadar özelleştirme karşıtı bir birlik oluşturulamadı. Fabrikadaki öncülüğün, bilinçli işçilerden çok Türk Metal bürokrasisinin elinde olması ise bir başka sorun. Ancak tabanda bir hareketin ve sendika üzerinde baskının olduğu da bir gerçek.

Bu şartlar altında özelleştirmenin engellenmesi çok kolay değil, ama imkansız da değil. Erdemir işçilerinin kazanmasının yolu Tüpraş, Türk-Telekom, Petkim, Liman işçileri başta olmak üzere tüm işçilerin birleşik mücadelesinden geçiyor.

(Not:Erdemir'le ilgili haberler için www.erdemirsatilamaz.com adresini izleyebilirsiniz!)

Fabrikalardan

Müdürlerin taktikleri işe yarar mı?

Müdürlerin işe girişinin üzerinden neredeyse 1,5 ay geçti. Müdürler işe başladıkları ilk hafta işçileri bayıltırcasına çalıştırdı. Bu nedenle ilk başlarda işçilerle müdürler arasında bireysel tartışmalar oldu. Bunun böyle gitmeyeceğini anlayan müdürler taktik değiştirdi. Şimdi müdürler işçilere selam veriyor, hal-hatır soruyor. Müdürlerin bu yeni davranışı işçileri hem şaşırtıyor hem de bu müdürler aslında iyi insanlarmış demelerine neden oluyor.

Bu taktikleri daha da ileriye götüren müdürler işçilerin en ufak sorunuyla bile ilgilenir görünmeye başladılar. İşçilere, "bundan sonra en ufak bir sorunuz olursa hiç çekinmeden bize gelin beraber halledelim" diyorlar. Yine müdürler işçilere, "bizde zamanında sendikayla uğraştık, bizde solcuyuz karşı değiliz böyle şeylere" diyorlar... Bir yandan da işçilere hemşericilik, toprakçılık yapıyorlar, "biz de şuralıyız, buralıyız, Aleviyiz vs." diyorlar.

İşyerinde de çoğu işçi arkadaşımız Alevi olduğu için müdürlerin bu söylediklerinde samimi olduklarını sanıyorlar. Birçok işçi arkadaş şimdi en ufak bir sorunun müdürlere söylemeye başladı. Oysa müdürler bu söz ve davranışlarında samimi değil. Bunlar maksatlı taktikler. Eğer işçi arkadaşlar bunlara kanarsa müdürlerin taktikleri mücadelemize, örgütlülüğümüze zarar verecektir.

Biz bilinçli işçilere düşen görev ise müdürlerin izlediği siyasetin "böl, parçala, yönet" taktiği olduğunu işçi arkadaşlara anlatmaktır. Bizler müdürlerin bu söylediklerinin hiçbirine inanmamalıyız. Müdürlerin bazıları Alevi olabilir, solcu olabilir hatta daha önce sendikayla uğraşmış da olabilir. Sonuç itibariyle şimdi onlar müdür bizler ise işçiyiz, konularımız farklı çünkü onlar patronun çıkarlarını savunmak içi varlar. Patronlar boşuna müdürlere 3-4 milyar ücret vermez. Bizleri daha iyi nasıl yönetip, daha iyi nasıl sömürüp, daha iyi nasıl iş çıkarabiliriz diye onlara milyarlarca ücret veriliyor.

Biz işçilerin ücretleri ise açlık sınırının altında, 450 milyon alıyoruz. Bunun

için bizim müdürlerle hiçbir ortak çıkarımız olamaz. Müdürler bize "sorunlarınız olduğunda gelin" diyebilirler. Ama bunu sadece bizi bölmek için yaparlar. Eğer bizim bir sorunumuz varsa biz bunları temsilcilerimizle halletmeliyiz.

Bir Tekstil İşçisi

Haklarımıza sahip çıkalım!

Ocak ayında zam yapılmıştı. Yapılan zamlarla herkese kademe kademe zam oldu. Bizler ise şeflere gidip itiraz ettik. Şefler ara zam yapılacak demişlerdi. Ama bizim bölümden sadece 3 kişiye zam yapılmıştı. Şimdi ise Altıncı ay zammı konuşuluyor. Geçen sene müdürün açıklamasıyla zamlar önceden senede 2 kere yapılırken şimdi 1'e düşürüldü.

Bizler örgütlü ve birlik olmazsak patron yavaş yavaş diğer haklarımıza da el atacaktır. Buna izin vermemek için birlik olmaktan başka seçeneğimiz yok.

Bir işçi

Coca Cola işçilerine polis saldırısı

Dudulu'daki Coca Cola fabrikasında çalışan işçiler, DİSK Nakliyat-İş sendikasına üye oldular. İşyerinde çoğunluğu sağlayan işçilerden 103'ü sendikalı oldukları için işten çıkarıldılar. Bu haksız saldırıya karşı direnen işçiler 62 gün boyunca işyerlerini terketmediler. İşçiler 62 gün boyunca her tür baskıya direndiler.

Daha önce sendikalı olan işçiler önce sendikadan çıkartıldılar. Daha sonra koşullar gittikçe ağırlaştı. Ücretler düştü, çalışma saatleri arttı. Bu da yetmez gibi Trakya Nakliyat isimli bir taşeron devredilirler. Bunun üzerine sendikalaşmaya başlayan işçiler, bu kez de işten çıkarıldı. Bunun üzerine de Coca Cola işçileri direnişe geçtiler.

Direnişi durduramayan patron polisi çağırdı. 1000 kişilik bir çevik kuvvet ekibi fabrikayı bastı. Biber gazı ile işçilere saldırdı, darp etti.

İşçiler gözaltına alınırken, onları savunmaya çalışan aileleri de darp edildi. İki işçi yakını sinir krizi geçirerek hastaneye kaldırıldı.

Avrupa birliği, demokrasi yalanları bir kez daha görülmüştür. Asker-polis rejiminin maskesi düşmüştür. Bu devletin polisi de, ordusu da, kanunu da patronlar içindir. İşçiler, ezilenler en ufak haklarını aramaya kalktıklarında en ağır saldırılarla karşı karşıya kalmaktadırlar. Coca Cola işçilerinin mücadelesi hepimizin mücadelesidir. Coca Cola işçilerini destekleyelim!

Ulagay İlaç işçileri direniyor

İstanbul Topkapı'daki İbrahim Ulagay işçileri Lastik-İş sendikasına üye oldular. 403 işçinin 204'ünü üye yaparak sendika çoğunluğu sağladı. Bakanlığa yetki başvurusunda bulunuldu ve yetki alındı. Fakat patron yetkiye itiraz etti. İtiraz üzerine işçiler de eyleme geçti. Her gün alkışlı protestolar gerçekleştiren işçiler ayrıca yemek boykotu yapıyorlar. Fabrika İtalyan Melorini Grubuna ait. Ulagay işçileri örgütlülükleriyle, birlikleriyle, eylemleriyle örnek oluyorlar. Fabrikaya sendikayı sokmakta kararlılar.

Tibet direnişi 110. gününde

Tibet İstanbul Kurtköy'de temzilik maddeleri üreten bir fabrika. Bu fabrikanın işçileri kötü iş koşullarına karşı örgütlenmeye başladılar. Örgütlülüğü kırmak isteyen patron da işçileri işten çıkarmaya başladı. Önce 8 işçi atıldı. Parça parça devam eden atılmalar 50'yi geçince işçiler direnişe başladılar. İşçiler o günden beri fabrikanın önünde kurdukları çadırda bekliyorlar.

Parça parça atılma olduğu için işçiler parça parça dava açtılar. İlk davayı açan 8 işçi işe geri dönüş davasını kazandılar. Tibet işçileri, tüm emekçileri her akşam 18'de Kurtköy'deki fabrikalarının önüne gelerek destek vermeye çağırıyorlar. Tibet işçilerinin mücadelesini destekleyelim.

Sivas Katliamı Lanetlendi

2 Temmuz 1993'te 35 insanımız Sivas'ta, Refah Partisi'nin yönlendirdiği gerici, faşist kitle tarafından diri diri yakılarak katledildi. Bu katliama başta RP olmak üzere, tüm burjuva partiler (CHP dahil) ortak oldular. Göstermelik 5-6 kişinin yargılanması dışında hiçbir ciddi yargılama olmadı. Olması da beklenemezdi çünkü bu gerici faşist kitle devletin emekçilere karşı palazlandığı güçlerdi.

Aradan 12 yıl geçmesine rağmen Sivas katliamı unutulmadı. Bu yılda başta İstanbul, Ankara, İzmir ve Sivas olmak üzere birçok ilde ölenler anıldı, katil devlet ve tetikçileri lanetlendi. İstanbul Kadıköy'deki mitinge yaklaşık 2000 kişi katıldı. Pir Sultan Abdal Derneklerinin başı çektiği kortejde, sendikalardan sadece Eğitim-Sen sendikası vardı.

Kitlenin büyük çoğunluğunu devrimci parti, dergi ve dernekler oluşturuyordu. Sivas katliamı dışında 17 MKP (Maoist Komünist Partisi) üyesinin Mercan'da devletin güvenlik güçleri tarafından katledilmesinin ve Adalet Bakanlığı önünde Eyüp Beyaz'ın herkesin gözü önünde infaz edilmesinin yarattığı hava alana yansımıştı.

Sivas katliamı ne ilktir, ne de son olacak. Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, Gazi'de, Mercan'da, Ankara'da katledilenlerin hepsinin faili bu rezil burjuva devlettir. Emek hareketi yükseldiği sürece burjuvazi ve onun gerici güçleri bu tür kıskırtmalara niyetlenecektir. Sivas katliamı tüm emekçi halka karşı yapılmıştır. Bu nedenle birkaç gerici katilin yargılanmış olması yeterli değildir. O dönemin Cumhurbaşkanı başta olmak üzere, başbakan, tüm bakanlar, katliamı izleyen genel kurmay başkanı, generaller ve emniyet müdürleri yargılanmalıdır. Bu ise, asker-polis rejiminin yıkılmasıyla olanaklı olabilecektir. Biz devrimci Troçkiistler, Sivas katliamını ve diğer katliamları asla unutmayacak ve gerçek katilleri yargılanana ve bunları besleyen sömürü düzeni yıkılana kadar mücadeleyi sürdüreceğiz.

Uluslararası Postacı

Uluslararası İşçi Birliği – Dördüncü Enternasyonal Deklarasyonu

Londra saldırısını kınıyoruz

Dün İngiltere'nin başkenti Londra'da, çoğunlukla işçilerin kullandıkları saatlerde kamu araçlarında patlayan bombalar onlarca ölü ve yaralıya neden oldu. Eylemi, kendine "El Kayide Avrupa Komandosı" adı veren bir örgüt üstlendi.

Bush ve Blair'in iki yıl önce Irak'ta, bu ülkenin zengin petrol yatakları üzerindeki emperyalist egemenliği sağlamak üzere başlattıkları sömürgeleştirme savaşının barbarlığı ve dehşeti şimdi saldırgan ülkelerden birinin başkentine yayılmış durumda. Her zaman olduğu gibi, savaşı emperyalist ülkeler başlatmakta, sonuçlarını ise işçiler ödemekte. Bu nedenle, 11 Mart 2004'te İspanyolların dediği gibi, bugün İngiliz halkı da yöneticilerine "Savaşı siz açıyorsunuz, ölüleri biz veriyoruz" deme hakkına sahiptir.

Olanların başlıca politik sorumlusu İngiltere başbakanı Tony Blair'dir. Bush ile birlikte, ve "kitle imha silahları" yalanına sığınarak, çok daha zayıf bir ülkeye saldırmış ve işgal etmiştir. Bugün de bu sömürge durumunu binlerce işgalci asker ve gerçek bir kitle katliamı gerçekleştirerek sürdürmeye çalışmaktadırlar, ama gene de işgalcileri topraklarından atıp egemenliklerini tekrar tesis etme mücadelesi veren Irak halkının kahramanca direnişini kıramamışlardır.

Blair'in eylemde ölenler için duyduğu üzüntü ve "şiddeti" kınaması ikiyüzlülükten başka bir şey değildir. Onun ellerine, asla üzüntü duymadığı binlerce Iraklı kurbanın kanı bulaşmıştır, ve tabii aynı zamanda, emperyalist çıkarları savunmak üzere ölüme yolladığı yüzlerce genç İngiliz askerinin kanı.

UİB-DE, Irak ve Filistin halklarının ülkelerini işgal edenlere karşı elde silah mücadele etme hakkını savunmakta ve bu mücadelelerini desteklemektedir. Ama, tıpkı Filistin örgütü Hamas ve Lübnan partisi Hizbullah gibi, biz de bu tür eylemleri kınıyoruz. Bizim için iki açıdan canice bir eylemdir bu. Çünkü, birincisi, geçen yıl Madrid'te olduğu gibi, bu eylem de büyük çoğunluğuyla hükümetlerinin politikasına karşı olan ve onu reddeden İngiliz işçilerine ve halk kesimlerine yönelik olarak gerçekleştirilmiştir. İkincisi, bu tip eylemleri kınıyoruz, çünkü Bush ve Blair'in yenilgiye uğratılabilmesinin en iyi yolu

olan, Irak ve Filistin direniş mücadelesinin emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfının mücadeleleriyle birleştirilmesi gereksinimine zarar vermektedir. Bu eylemler, Blair'in eline Irak savaşını meşrulaştırmak ve İngiliz işçi sınıfı ve halkı arasında kafa karışıklığı yaratmak için koz vermektedir.

Eylemlerde yaşamlarını yitirenlerle ve yaralananlarla dayanışma içinde olduğumuzu ilan ediyoruz, ancak kitleleri, bu olaylarla Irak direnişini ve tüm Arap ve Müslüman halkları "mahkum" etmeye çalışabilecek olan emperyalist medyanın girişimlerine karşı uyarıyoruz. Tüm dünya işçilerini ve halklarını, bu tuzağa düşmemeye çağırıyor ve Irak halkının haklı ve kahramanca direnişini ve işgalci birlikleri topraklarından atma mücadelesini desteklediğimizi bir kez daha tekrarlıyoruz.

Uluslararası Sekreterlik

Uluslararası İşçi Birliği – Dördüncü Enternasyonal (LIT-CI)

Sao Paulo, 8 Temmuz 2005

IV. Enternasyonal'in yeniden inşası için

Uluslararası İşçi Birliği – Dördüncü Enternasyonal'in Temmuz 2005'te düzenlenen 8. Dünya Kongresi nedeniyle, İşçi Cephesi geleneğinin 1995'te yayımladığı ve Enternasyonal'e ilişkin tutumunu sergileyen Enternasyonal Yönelişimiz adlı belgenin bir bölümünü aktarıyoruz. Belgenin tamamı "iscicephesi.org" web sitesinde bulunmaktadır.

Ülkede sosyalist devrimi gerçekleştirecek Leninist-Bolşevik parti inşa etmenin uzlaşmaz çabası içinde olan hareketimiz, aynı zamanda, ulusal devrimci partilerin, dünya sosyalist devrim partisinin (Enternasyonal) bir parçası olarak doğup gelişmek zorunda olduğunun bilincindedir. Devrimci Marksizm bize, hem teorik olarak öğretmiş ve hem de pratik olarak göstermiştir ki, dünya partisinin inşasına sistematik olarak katkıda bulunmayan, onun organik bir parçası olmayan ve bu inşaya öncelik tanımayan herhangi bir ulusal inşa çabası, her an bürokratik ve karşı devrimci aygıtlara uyarlanma tehlikesi ve eğilimi altındadır ve tarih bize bunun böyle olduğunu pek çok kez kanıtlamıştır. Ulusal Troçkizm enternasyonalist Marksizmin, ortodoks Troçkizmin önündeki en büyük engellerden biridir.

Dolayısıyla hareketimiz revizyonizmin darbeleri altında sistematik bir krize sürüklenen, güçleri parçalanmış Enternasyonal'in, günümüzde hala geçerliliğini ve zorunluluğunu koruyan 4. Enternasyonal'in yeniden inşasını öncelikli bir görev olarak ortaya koyar. Dünya partisini, onunla organik bir bütünlük içinde inşa etme görevini üstlenmedikçe, enternasyonalizmimiz ahlakçı bir söylemin ötesine geçemeyecek, ulusal inşamız kaçınılmaz bir yenilgiye uğrayacaktır.

4. Enternasyonal'in inşası açısından, yaşanan kriz her ne kadar şiddetli olsa da bir yandan da son derece olumlu ve umut verici gelişmeler yaşanmaktadır. Bu anlamda Doğu Avrupa devrimleri bir turnusol kağıdı işlevi görmüş, bir yandan revizyonizmi mantıklı sonucu olan tasfiyeciliğe iterken, bir yandan da, 4. Enternasyonal'in yeniden inşası sürecinde yer alabilecek güçler arasında yeni bir kümelenme süreci yaratmıştır. Bu gelişmeler şöyle özetlenebilir:

Birleşik Sekreterlik'in (B.S.) başını çeken Mandelci merkez (çoğunluk) ekibi, Doğu Devrimlerini ve Stalinizmin yıkılışını, Proleterya açısından tarihi yenilgiler olarak kabul ettikten sonra, eski ve "yeni" Stalinist aygıtlara uyarlanmış ve bir dizi ülkede kendi seksiyonlarını lağvederek bu partilere katılmaya başlamış (İspanya, İtalya, Türkiye) ya da zaten içinde bulunduğu reformist partilerin karşıdevrimci bürokrasileriyle bütünleşmeye yönelmiştir. B.S. için artık Sürekli Devrim teorisi bir "iktidarsızlık duygusu" haline gelmiş, geçiş programının sadece "bir yaklaşım" özelliği kalmış ve Enternasyonal "çok uzak bir geleceğin imkanı" haline dönüşmüştür.

Öte yandan B.S., bu revizyonist çizgiye karşı duran ve Troçkizmin temel tutumlarında ısrar eden seksiyonlar ve eğilimler de içermektedir. (A.B.D.'de Socialist Action, Hindistan seksiyonu, İngiltere ve Fransa seksiyonları içinde çeşitli eğilimler). Bu anlamda B.S.'in krizi ve kendi kendini tasfiye süreci, dünya Troçkist hareketinde yeniden gruplaşmalar yaratabi-

lecek özelliğe sahiptir. Bu anlamda grubumuz, B.S.'deki bu gelişmeleri dikkatle izlemek ve 4. Enternasyonal'in yeniden inşası çabasında değerlendirmek durumundadır.

Dünya Troçkist hareketinin bir başka uluslararası akımı olan Lambertizm ise, Doğu Avrupa devrimlerini ve Stalinizmin yıkılışını, dünya proleter hareketi açısından bir gelişme olarak görmekle birlikte ve bir anlamda bunun da etkisiyle, sosyal demokratik aygıtlarla uyarlanma sürecini hızlandırmış ve "İşçi Partisi" taktiğiyle kendini bu tip partiler haline dönüştürmeye girişmiştir. Örneğin Brezilya'da, P.T.'nin reformist Lula önderliği ve sendika bürokrasileriyle iş birliği içinde olan Lambertistler, "ana yurtları" olan Fransa'da, kendi etraflarında kurdukları bir sözde İşçi Partisiyle, sosyal demokratik çizgilerini meşrulaştırmışlar, resmileştirmişlerdir. Lambertizm ayrıca dünya partisii konusunda da, Leninist-Bolşevik Enternasyonal çizgisinden saparak, ulusal düzeyde izlediği stratejilerin ürünü olan (veya olacak) reformist sözde işçi partilerinden oluşan bir Enternasyonal tezine sarılmıştır. Parti içi uygulamada da Lambertizm, her muhalif kesimi tasfiye etme (örneğin Fransa'da La Commune grubu) ve hakkında iftira kampanyası yürütmeye pratiğini izlemektedir. Bütün bu nedenlerle, Mandelizm gibi lambertizm de, 4. Enternasyonalin yeniden inşasına katılamayacak revizyonist bir akım haline dönüşmüştür.

Uzun yıllar, özellikle İngiltere'de, reformist işçi partileri içinde entrism taktiği uygulamış olan *Militant* grubu bu gün çeşitli ülkelerde (İngiltere'nin yanı sıra Almanya, Avustralya, Avusturya, Güney Afrika, İrlanda, Doğu Avrupa) bağımsız inşalar sürdürmektedir. Akımın tarihsel önderi Ted Grant, Doğu Avrupa devrimleri sonrasında, dünya Troçkizminin önünde açılan yepyeni ufukları, belirli bir kötümserlikle reddederek, klasik entrism taktiğini sürdürmek istemiş, ama çoğunluğun kararı tersine olunca, kurucusu olduğu akımdan kopmuştur(kendisiyle birlikte %5'lik bir azınlıkla birlikte). 1991'deki bu gelişmeyle birlikte, bu güne değin bağımsız Troçkist bir faaliyet sürdürmeyen Militant grubu yeni ve olumluluklara açık yeni bir tarihsel sürece girmiştir.

Militant grubunun İngiltere'de İşçi hareketi içinde belirli bir gücü olduğu (özellikle Liverpool'da), Almanya'da faşizme karşı tutarlı bir mücadele hattı izlediği bilinmektedir. Ayrıca bu akım, Irak, Bosna gibi gelişmeler karşısında devrimci Troçkist politikalar savunmuştur. Ne var ki öte yandan, Militant akımı bir dünya partisii yaratılmasında net politikalara sahip değildir. Daha çok ana partinin etrafındaki (İngiltere) yav koordinasyon birimleri görünümündedir. Nitekim uluslararası merkezlerinin adı da Bir İşçi Enternasyonalisi İçin Komite'dir. (CIO)Seksiyonlar yerine ulusal koordinasyonlar benimsenmektedir. Öte yandan CIO, IV. Enternasyonal'in

yeniden inşasının değil, adından da anlaşılacağı gibi yeni bir "İşçi Enternasyonal"nin kuruluşundan yanadır.

V. Kongresinden sonra LIT, Militan akımıyla yeni bir ilişkiler sistemi yaratmaya çalışmıştır. Ne var ki Militan, daha henüz içine kapalı ve fazlaca tanınmayan bir akımdır. Hareketimiz bu akımı da izleyip daha yakından tanımaya çalışmak ve IV.'ün inşası açısından değerlendirme gayreti içinde olmalıdır.

Lutte Ouvrier (LO) akımı da birçok bakımdan, özellikle enternasyonal yönelişimizin ulusal karakteri açısından, Militan grubuna benzemektedir. Bu akımın ana partisi de Fransız LO'sur. Enternasyonal'in, ancak güçlü ulusal partilerin yaratılmasından sonra doğabileceğini savunan LO, demokratik merkezîyetçi bir dünya partisinin sistematik inşasını reddetmekte ve ulusal Troçkist bir kavrayışın içinde sürüklenmektedir. Bu kavrayış, öbür "yavru" grupları birer uyduya dönüştürmekte ve aynı ulusalcı anlayışla sakatlamaktadır.

Bu ulusalcı Troçkist anlayış, gerek Fransız LO'sunda gerekse yavru gruplarında bir dizi yanlış, hatta sapmalara yol açabilmektedir. Örneğin, Fransız LO'su, BASKmücadelesi karşısında "tarafsız kalma" politikasıyla, Basklı kitleleri Fransız devletinin hegemonyasına terk edebilmektedir. Benzer bir anlayış, bizim LO'cularımızın Kürt meselesi karşısındaki tavrı için de geçerlidir. Öte yandan, bu akım her yerde son derece ekonomist bir çizgi izlemekte, sınıf mücadelesini işçilerin fabrika içindeki gündelik mücadelelerine hapsetmekte, toplumsal sınıf mücadelelerinin öbür alanlarından uzak durmaktadır. Örgüt anlayışlarındaki hiper-illegalizm ve saçmalık kertesindeki kadro kriterleri, Leninist demokratik-merkezîyetçilikten uzak kalmalarına ve neredeyse birer tarikata dönüşmelerine yol açmaktadır.

Bütün bunlara rağmen Fransa'da işçi hareketinde belirli bir yer tutan ve rol oynayan LO'nun, son seçimlerde asgari bir Troçkist programı savunarak elde ettiği başarı (1.600.000 oy; % 5,6), bu akım için yeni bir tarihsel evrenin başlangıcına işaret edebilmektedir. LO önderlerinden ve toplumsal figürü Arlette Laguier, LO'nun kendisini destekleyen bütün herkesle yeni bir parti kurmak istediğini açıklamıştır. LO'nun bu önerisinde ne kadar samimi olduğu önümüzdeki günlerde açığa çıkacaktır, ancak ilk işaretler pek hoş değildir. LO bir anlamda kendisini böyle bir parti haline getirmek istiyor gibi görünmektedir. Çünkü bu öneriyi kabul edip destekleyen öbür Troçkist gruplarla bir işbirliği kurmakta isteksiz davranmaktadır. Öte yandan Enternasyonal'in inşası LO'nun programında gene yoktur. Bütün bunlara karşın hareketimiz, Troçkizm'in temel ilkelerinden sapmamış olan LO konusunda uyanık olmalı, bu hareketi izlemeli; onu ekonomist ve propogandist tutumundan kopararak kitle seferberliği içinde partinin ve enternasyonalin inşası perspektifine kazanmanın çabası içinde olmalıdır.

Son dönemin en umut verici gelişmelerinden biri de, dünya Troçkizmi içinde tarihsel bir yere sahip olan İngiltere'deki Devrimci İşçi Partisi'nin (WRP) başını çektiği İşçi Enternasyonal'inin, oportunist önderliğinden (Gerry Healy ve ekibi) kurtulduktan sonra, ortodoks Troçkist tutumunu yeniden sağlama alması ve IV. Enternasyonal'in inşası doğrultusunda olumlu bir çiz-

gi izlemeye koyulmasıdır. Deneyimli bir önderliğe sahip olan ve İngiltere'nin dışında özellikle Doğu Avrupa ve Güney Afrika'da örgütlü olan bu akım, bugün LIT ile birlikte Bosna'ya İşçi Yardımı kampanyasının başını çekmektedir. İşçi Enternasyonal ile LIT arasında bir bağlantı komitesi kurulmuştur ve bu komite, iki uluslararası örgütün bir üst düzeyde yeni bir dünya örgütü halinde birleşebilmesinin çabasını sürdürmektedir. Bu olumlu gelişmenin başarıya ulaşması halinde, IV. Enternasyonal'in yeniden inşasında çok önemli yeni bir adım atılmış ve dünya Troçkizmine yol gösterilmiş olacaktır.

LIT ise bizim için ayrıcalıklı bir konuma sahiptir. LIT bizim için, elli yılı aşkın bir süredir dünya Troçkizmi içinde ortaya çıkan sapmalara karşı Leninist-Bolşevik ilkeler doğrultusunda mücadele vermiş, hiçbir karşıdevrimci aygıtı hiçbir zaman uyarlanmamış, demokratik-merkezîyetçi dünya partisinin inşası ile birlikte ulusal devrimci partilerin yaratılmasında ortodoks Troçkist çizgiyi ısrarla uygulamış ve bu yolda önemli başarılarla ulaştığı bir dünya akımının örgütlenmiş halidir. Moreno'nun ölümünden sonra doğan önderlik boşluğu, ardından eski MAS önderliğinin oportunist ve maceracı sapması, LIT içinde çok ciddi bir krize yol açmış ve gelişimini sekteye uğratmıştır. Buna rağmen LIT, Latin Amerika'nın çoğu ülkesinde ve Avrupa'daki seksiyonlarıyla birlikte politik ve örgütsel olarak ayakta kalmıştır ve krizin çözümünde yolunda önemli mesafeler katetmiştir.

Brezilya'da, Lula reformizminin tasfiye girişimlerine PT'den koparak birçok başka akımla birlikte PSTU'yu kurarak cevap veren Sosyalist Birlik'in (CS, Convergencia Socialista - LIT Brezilya seksiyonu) bu başarısı, dünya Troçkizmi açısından dikkatle incelenmesi gereken bir gelişmedir. PSTU'nun Brezilya işçi sınıfı içinde tuttuğu yer, dünya Troçkizmi açısından bir nitelik dönüşümü yaratacak katededir. Bunun IV. Enternasyonal'in yeniden inşası sürecinde önemli bir mevzi olduğunu görmemiz gerekiyor.

LIT, bir Enternasyonal ya da IV. Enternasyonal'in kendisi değildir. Ama bugüne kadarki politik çizgisi, Marksist, ortodoks Troçkist geleneğiyle, onun inşasında vazgeçilmez bir güçtür. Hatta, sosyalist devrimin demokratik merkezîyetçi dünya partisinin inşası yolunda on yıllardan beri mücadele eden kadrolarıyla ve örgütlülüğüyle, IV.'ün yeniden inşa sürecinin motor gücüdür.

IV. Enternasyonal'in yeniden inşası çabasında LIT'in, bürokratik ve karşıdevrimci aygıtlarla bütünleşmemiş öbür Troçkist akımlarla programatik ve metodik temellerde birleşmeye hazır olması, bu doğrultuda somut çabalar harcaması, gerek kendisinin gerekse dünya Troçkizminin yaşadığı krizden çıkış yolunu bir yandan sınıf mücadelesiyle bütünleşmede, öbür yandan da teorik ve politik sorunların açık yürekli tartışılmasında görmesi, Troçkizm adına bir güvence ve umuttur.

LIT'in ve IV. Enternasyonal'in yeniden inşasında üstlenmemiz gereken pek çok görev bulunmaktadır. Ardıl değil, öncül bir rol ve işlev üstlenmemiz gerektiğinin farkında olmalıyız. Leninist partinin, dünya partisinin inşası bizden bunu talep etmektedir.

Bugün, Dördüncü Enternasyonal'in yeniden inşasının zamanıdır

Uluslararası İşçi Birliği – Dördüncü Enternasyonal'in (UİB-DE/ LIT-CI) Temmuz 2005'te düzenlenen 8. Dünya Kongresi nedeniyle, UİB-DE'nin kurucusu Nahuel Moreno'nun 1982'de kaleme aldığı "Geçiş Programı'nın Güncellenmesi" başlıklı çalışmasından 41. Tez'i yayımlıyoruz. Tezlerin tamamı "iscicephesi.org" web sitesinde bulunmaktadır.

Biz, Eşitler Komitesi etrafında bir araya gelen Troçkistler, Pablocu revizyonizmin sebep olduğu Dördüncü Enternasyonal'in bölünmesi krizinde bu revizyonizme karşı mücadele etmiş olmaktan, ve Enternasyonalin saflarıyla programında saf tutmuş olmamızdan gurur duyuyoruz. Güçlerimiz, tüm dünya çapında Troçkizmi ve Dördüncü Enternasyonal'i savunan militanların üçte ikisini bir araya getiren akımlardır. Son otuz yıldır hareketimizin safları arasında yaşamakta olan revizyonizm ile Troçkizmin uzlaşmaz olduğu gerçeğinin tamamıyla bilincindeyiz. Emperyalizmin, ve esas olarak da kitle hareketine egemen olan, onu saptıran ve ezen karşı-devrimci aygıtların uşağı olarak revizyonizmin oynamış olduğu sürekli rolün bilincindeyiz. Revizyonizm, bölücü rolünü oynamıştır ve Enternasyonal'e onun partilerinin kendilerini kitlesele etkiye sahip hakiki Troçkist partiler haline dönüştürmelerine engel olmak için her türlü araçla çalışmaya da devam etmektedir. Hiçbir şey, revizyonizmin oynadığı rolü geçmişte Bolivya'daki ihanetinden ve halihazırda Peru'daki Halk Cephesi'ne teslimiyetinden daha açıkça sergileyemez.

Sadece revizyonizmin rolü hakkında bilinçli değiliz ayrıca bu tezlerde de sergilendiği üzere yeni olguları tahlil edebilmek, tahlillerimizi ve programımızın kendisini zenginleştirmek için Enternasyonalimizin karakterini veren ve gerçekler tarafından da teyit edilmiş olan ilkelerinin hiçbirinden vazgeçmeden Geçiş Programı'nın canlı, zengin ve Marksist metodunu kullanıyoruz. Ancak bu sayede ilkelerimizin hiç birine ihanet etmiyor ve karşı-devrimci aygıtlara teslim olmuyoruz;

ve bu aygıtlara herhangi bir tarihi görev de biçmiyoruz. Tam tersine onları karşı-devrimin, işçi hareketinin ve devrimci hareketin saflarındaki, ajanları olarak sürekli ve düzenli olarak açığa vurmaya devam ediyoruz.

Diğer yandan demokratik merkezîyetçiliğe de her zamankinden çok daha fazla inanıyoruz. Devrimci bir program, Troçkizmin programı olan Geçiş Programı, zemininde gerçek bir demokratik merkezîyetçiliğe inanıyoruz. Troçkizmi saptırmaya hizmet edecek olan bir demokratik merkezîyetçiliğe de Troçkizme karşı ilkesiz bir cephe kurmak için yaratılan federatif türdeki çeşitli varyantlarına da inanmıyoruz. Eşitler Komitesi Konferansı işte bu yüzden Dördüncü Enternasyonal'deki gerçek demokratik merkezîyetçilikle, 1951'de Pablocu revizyonizmin kışkırttığı krizden bu yana kaybolmuş olan bir demokratik merkezîyetçilikle tekrardan yola çıkıyor. Sadece Geçiş Programı'nı değil aynı zamanda Enternasyonalimizin dünya ölçeğinde, Troçki'nin yaşadığı zamanda ve katledilişinin ertesindeki on yıl boyunca da olduğu gibi Bolşevik biçimde örgütlenmesini savunuyoruz.

Enternasyonalimizi bu programa-tik ve örgütsel zeminde yeniden inşa etmemiz gerçeği, Troçkist olduğunu iddia eden ama revizyonizmin başlattığı bu karışıklık yüzünden bize katılmayan grupları, eğilimleri ve militanları kendi başlarına terk ettiğimiz anlamına gelmez. Hatalar yaptığımızın bilincindeyiz ama bu hataların revizyonizm yüzünden Enternasyonalimizin yaşadığı parçalanma krizinden başka bir açıklaması yoktur. Marksistler olarak dünya devriminden, sınıf

mücadelesinin dünya çapında bütünlüğünden ve tabii ki Enternasyonal'den yola çıkıyoruz. Bölünme, bizim Dördüncü Enternasyonal'in tarafında ve programında saf tutmuş olmamızdan bağımsız olarak hepimizi, Eşitler Komitesi'ni kuranları da ona bağlı olmayanları da lekelemiştir. Bu sebepten, Troçkizmi savunan herhangi bir militanı veya örgütü kendi kaderine terk etmiyoruz. Tam tersine, Dördüncü Enternasyonal'i yeniden inşa etmek demek, aynı zamanda ilkelere ve Geçiş Programı'na yönelik olarak savunmacı bir tavır almamayı durdurmamız, ve duruşlarımızın veya Troçkist ilkeleri tanımlayışımızın bazılarını kabul etmese bile Troçkizmin birliğinin kaçınılmaz olduğunu düşünen her samimî Troçkist grupla beraber faaliyet gösterme ve ortak komiteler kurma tekliflerini götürmek gibi cesur bir politika ile revizyonizmi kesinlikle bozguna uğratacak saldırgan bir tavır almamız anlamına gelir. Dolayısıyla, bizimle tartışmayı ve Troçkizm zemininde ortak faaliyet yürütmeyi kabul eden her Troçkist yoldaşa veya örgüte kardeşçe bir çağrı yapıyoruz. Revizyonizme karşı bu yeni saldırgan tavır içinde, Peru'da yaptığımız gibi ortak Troçkist eylemlerde bulunmanın en düşük olasılıklarını bile sömürmeliyiz. Ortak eylemlere yönelik bu girişimler, bize tüm dünyada ve her ülkede sadece bir tek Troçkist örgütün olduğunu kati şekilde kanıtlanma imkânı verecektir: bizim yeniden inşa edilmiş olan Dördüncü Enternasyonal'imiz, gerçek Troçkist Enternasyonal. Bu, ayırım çizgisini tanımlamak ve tüm kitle hareketleriyle bütün gerçek Troçkistlerin şunu bileceği noktaya varmak için en iyi yol olacaktır: Yeniden inşa edilmiş olan Dördüncü Enternasyonal'in dışındaki her şey revizyonizmdir, anti-Troçkizmdir.